# DISSERTATIO MEDICA

## INAUGURALIS,

### DE

# INFLAMMATIONE.

5

# DISSERTATIO MEDICA INAUGURALIS, DE INFLAMMATIONE.

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, S. S. T. P.

*ACADEMIAE EDINBURGENAE PRAEFECTI;*

NECNON

Ampliſſimi SENATUS ACADEMICI Conſenſu,

Et Nobiliſſimæ FACULTATIS MEDICAE Decreto;

PRO GRADU DOCTORIS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

DAVID WALKER.

VIRGINIENSIS.

SOCIET. AMERICAN. PHYS. EDINENSIS,

SOCIUS EXTRAORD. ET PRÆS. ANNUUS;

NECNON,

SOCIET. PHYS. REG. EDINENSIS,

SOCIUS HONORARIUS.

AD DIEM 24 JUNII, HORA LOCOQUE SOLITIS.

---

*The vital ſtream now wand'ring from its courſe*
*Into tubes pellucid, flows with painful force,*
*Where, from obſtructed paſſage, it ſtagnant dwells,*
*And their yielding ſides to a bluſhing tumor ſwells.*

---

EDINBURGI:

*CUM PRIVILEGIO.*

APUD ROBERTUM ALLAN.

M,DCC,XCVI.

VIRO PRÆSTANTISSIMO,

JACOBO SKELTON GILLIAM, M. D.

QUI PETRIBURGI VIRGINIENSIS MEDICINAM FACIT,

*Cujus ingenium, de quo nemo unquam potuit dubitare, et praxis medica, longe lateque patens, et conſtanter proſpera, et amicitia perpetua et ſtabilis hoc affectus et amicitiæ teſtimonium ſibi jure vindicant;*

NEC NON,

FRATRI SUO CARISSIMO,

ROBERTO WALKER, M. D.

*Qui ſua veſtigia prima, in labyrintho Medicinæ, rexit et gubernavit, et juveni inexperto, in futurum, facem præferre poteſt;*

DENIQUE,

BENJAMINO BELL,

*Ob peritiam ſuam artis chirurgicæ notiſſimam, et ubique celebrem; ſed potiſſimum, uti publice declarem, quantopere benevolentiæ, amicitiæ et humanitatis, quæ in me, dum ſtudio medicinæ,* EDINBURGI, *operam navavi, demonſtraverit, reminiscar, et quam fideli eorum memoria tenear, hanc Diſſertationem Inauguralem D. D. C. q.*

D. WALKER.

*Duodecimo Calendas Julii* 1796, EDINBURGI, *dabam.*

# DISSERTATIO MEDICA

## INAUGURALIS,

## DE

# INFLAMMATIONE.

*D. WALKER, Auctore.*

SI hoc argumentum fuſe pleneque perſequeremur, diſſertatio hujuſcemodi ultra limites juſtos haud dubie excreſceret, et in rem chirurgicam nimis longe procederetur. Attentionem quidem chirurgi potiſſimum ſibi vendicare videtur, quoniam

 opera-

operationes ſnbſequitur, et ulcera plerumque comitatur.

Ex quo, in viam vulneribus, primum per conſilium medendi fuerit proceſſum, ars chirurgica multo plus famæ et exiſtimationis ſibi comparavit, et inflammatio ipſa non amplius pro mero morbo, ſed pro ratione ſanandi utiliſſima, eſt habenda. Per inflammationem, quæ adhæſionem facit, vulnera hodie diebus hebdomadiſve pauculis ad ſanitatem perducuntur, quæ, uſu ejus incognito, prius decurſum, quam conglutinari poſſent, menſium annorumve longum poſtulaſſent.

Inflammatio forſitan ad aſcendendum, ſupra punctum adhæſionis, plerumque proclivis eſt; quanquam, quin multa exempla ſint, ubi uon idem attingit, non poteſt dubitari. Ad utram vero harum conditionum vergat, e conſtitutione ægrotantis corporea cauſæque natura fortaſſe judicare valebimus. Cæterum, hoc comperto, præcipua difficultas in inflammatione ad punctum idoneum excitanda

citanda vel deprimenda, et ibi conſervanda conſiſtit.

Quanquam hoc argumentum, quod inveſtigetur, dignum eſt; opis tamen non noſtræ eſt ei diutius, in præſentia, immorari.

Quinetiam medici attentionem, quod ad curationem attinet, meretur inflammatio. Compluribus medicis celebrioribus placet, nullos duos morbos, qui ſyſtema univerſum afficiunt, in eodem homine; nec ullos duos morbos, loco proprios, in eadem parte, ſimul invaleſcere poſſe. Si res ita ſeſe habeat, multis in exemplis, morbum, qui facilius poteſt regi, in locum pertinacioris ſubſtituere poſſumus, et ita uni per alterum mederi, cum omnes aliæ ſanandi rationes ſunt parum efficaces. Hoc foret morbum morbo opponere, et id, quod nunc lancem miſeriæ humanæ tantum degravat, in commodum noſtrum convertere.

In omnibus caſibus, ubi morbus aſtatu actionis

vaſorum ſingulari pendet, quod forſitan ſæpius, quam vulgo exiſtimatur, incidit, morbo, ſi hæc actio ſingularis mutetur, ſuccurratur oportet. Hic vero rogari poteſt, utrum necne, inter hanc mutationem efficiendam, morbus augeri, vel novus, ex utroque compoſitus, excitari non periclitetur.

Vir clariſſimus, Joannes Hunter, exemplum memoriæ prodit, ubi virus varioloſum puero inſerendum curavit, qui, ſub tempus, quo febris ſymptomatica oriatur, ſolitum, ægrotare cœpit. Pro variola vero rubeola apparuit, decurſum conſuetum abſolvit, et finem auſpicatum habuit. Per hoc tempus, variola latuit; ſed, rubeola ſublata, brevi poſtea ſemet oſtendit. Hoc, illo judice, clariſſime demonſtrat, nullas duas actiones, eodem tempore, pergere poſſe. Si hoc principium autem verum eſſe concedatur, campum contemplationi, quæ multas mutationes, uſum in practicum, invehere poſſit, longe lateque patentem expandi videmus.

Syſtema

Syſtema corporeum, cum valetudine commodiſſima fruitur, æquilibrium, inter omnes ſuas partes, exquiſitiſſimum conſervat. Rebus vero ita ſe habentibus, cauſa leviſſima libram huc illuc inclinabit, et curſum humorum ad aliquam certam partem faciet. Hinc poteſt explicari cur valentiſſimi morbis inflammationem habentibus potiſſimum objiciantur; et cur epiſpaſtica, inteſtinis inflammatione laborantibus, impetum humorum a partibus nobilioribus ad magis ignobiles faciendo tantopere proſint. Quæ commoda a metaſtaſi profluunt, eorum exemplum, me judice, luculentum præbet caſus hæmatemeſeos, qui, in noſocomio Edinenſi, dum vir clariſſimus, Doctor Gregorius, ægrotantes, in cubiculis clinicis, curabat, ſemet oſtendit. Eodem vero tempore, ut nihil univerſum ab exemplo ſimplice deduceremus, medicinæ ſtudioſos prudenter monuit. Cum autem caſum rei, de qua agitur, illuſtrandæ inſervire mihimet perſuaſum habeam, eum huic diſſertationi inſerendum curabo.——"Agnes Taylor, after labouring under hæmatemeſis, for a length of time, was, on the 3d of January

1796,

1796, ſeized with a ſlight inflammation of the left eye, which began with a ſenſe of a mote in it. On the 4th, there was a ſlight return of hæmatemeſis. 5th, Slight pain of ſtomach, but no hæmatemeſis, and eight leeches were applied about the eye. 6th, Some headach ſupervened, on the ophthalmia, but was relieved by the leeches. Still much pain, and impatience of light; but no great redneſs of the eye. Some ſerous diſcharge from it. Admoveantur hirudines VI circa oculum. Utatur aqua plumbi. Sumat Tartari Solubilis ʒſs ex aquæ fontanæ ℥VIII, partitis vicibus. 7th, Both doſes of the ſolution taken, which operated twice. No hæmatemeſis theſe two days. Eye leſs painful, and watery; impatient of light, though ſlightly red. Repetatur collyrium. 8th, Left eye conſiderably better; but the right growing worſe. Admoveantur hirudines IV circa oculum dextrum. Utatur collyrio, et utrique applicetur. 9th, Both eyes better; no hæmatemeſis theſe four or five days; no pain of ſtomach theſe two days. 10th, Both eyes continue better. 11th, Eyes well, ſome

return

return of hæmatemeſis laſt night, induced by a fit of coughing, attended with pain in the breaſt, higher than the ſtomach, &c. 13th, Goes out cured."——Hic clare manifeſteque videmus, inflammatione oculos invadente, hæmatemiſin, in quatuor vel quinque dies, fuiſſe levatam, donec inflammatio fuit remota per remedia idonea. Rebus ita ſe habentibus, hæmatemeſis leviter redibat; ſed, intra viginti quatuor horas, ſublata eſt, et ægrota ſanata fuit dimiſſa. Quanquam animus mihi minime inclinat, ut theoriam huic exemplo ſingulari inædificem; opinionem tamen prolatam quam maxime probabilem, efficit. Quodcunque vero commodum ab inflammatione nobis promittere poſſimus, quatenus pro remedio habetur; eam tamen, hic loci, pro morbo, qui, ob violentiam, et momentum partium, quæ in œconomia animali afficiuntur, varios periculi gradus habeat, ducamus oportet.

Cum ordo, in ſchedulis ſubſequentibus obſervandus, talis ſit, ut nulla definitio, quæ inflammatio-

nem

nem omnia ſpectantia comprehendit, tradi poſſit, nullam omnino in medium proferemus; ſed ſigna ei propria recenſere pergemus. Hæc ſunt rubor inuſitatus, dolor, tumor ad punctum vergens, et ſenſus caloris, cum pulſatione arteriarum, in parte ſingulari. Cum hæc ſigna externe ſunt ſita, in nullum ſuper his errorem illabi poſſumus; et phlegmonem, ſine ulla dubitatione, conſtituunt. Si vero pars interna afficiatur, de natura morbi per ſpeciem, quam ſanguis præ ſeſe ferat, judicandum eſt, qui, rebus circumſtantibus ei faventibus, cruſtam coriaceam ſuperficiei ſuæ innatantem habebit; quod, quantum noverim, nunquam, niſi inflammatione ſubſtante, præterquam in gravidis, incidere conſuevit. Contra, inflammatio ſubeſſe, et cruſta coriacea non apparere poteſt. Quoniam præſentia hujus a modo ſanguinem eliciendi, et forma vaſis, in quod influit, magnopere pendet. Certius vero de functione partis interpellata, et dolore, qui ſentitur, fixo judicium trahimus, pyrexia ſere ſemper ſubſtante, ſi hæc ſigna non modica ſunt.

Cum

Cum phlegmon ſit ſpecies, quæ ſigna inflammationis, eo, quo ſemet invicem excipiunt, ordine maxime clare perſpicueque exhibeat, ejus, dum de inflammatione in genere diſſeritur, ratio conſtanter habeatur.

Notis jam recenſitis, ad cauſam inflammationis proximam tradendam progrediemur.

Hic difficultatibus, iiſque non parvulis, premor, et quod opinionem ei, quæ apud hanc academiam celeberrimam hodie invaleſcit, contrariam proferre ſum auſurus; et quod vir illuſtriſſimus, qui uſum practicum, in præſentia, profitetur, inveſtigationes cauſarum proximarum reconditas, aliqua ex parte, deſpicatui habet. Cum vero candorem profeſſorum præſentium talem eſſe compertum habeam, qualis opinionem eo tantum, quod a propria diſcrepat, non repudiabit, quæ ſuper hoc argumento opinor, quanquam, cum ſumma diffidentia, in medium proferre conabor.

Vir clarus Bellini exiſtimavit, eique aſſenſus eſt Boerhaavius, lentorem ſanguinis eſſe, qui, ut vaſa partis laborantis obturentur, facit. Hanc ſententiam vero, me judice, ſatis convulſit ſagaciſſimus Cullenus *. Ipſe tamen ponit, obſtructionem revera incidere, non a materia vaſa obturante, ſed a ſpaſmo vaſa extrema occupante, proficiſcentem. Opinio hujuſcemodi a ſua febris doctrina non profluere non potuit. Confitetur, tenſionem, dolorem, ruborem et tumorem, niſi arteriæ extremæ quantitatem ſanguinis inuſitatam, in eas, per actionem adauctam, per univerſum earum decurſum pertingentem, impulſam, non facile tranſmittere ponantur, explicari non poſſe. Hoc vero clare videbat, ſe, niſi ſpaſmus in auxilium arceſſeretur, omnia inflammationis ſigna non poſſe exponere; et igitur concludere non dubitat, hunc incidere, quoniam omnis inflammatio gravior a paroxyſmo incipit, et aliis pyrexiæ ſignis ſtipatur, quæ, pro doctrina ſua febris, ſine ſpaſmo incidere nequeunt. Aliquid huic ſimillimum, inquit Doctor, in inflammationibus

* Firſt Lines, § 241.

bus loco ex toto propriis incidit. Cæterum hanc meram conjecturam nullis argumentis ſuſtentare contendit.

Quæ argumenta a Doctore clariſſimo adhibentur, ea non magis cum obſtruente lentore locique errore Boerhaavianis, quam cum ſua obſtructionis doctrina, pugnant. Namque, inquit ille, "The motion of the blood in the extreme veſſels is ſo weak and ſlow, as readily to admit a retrograde courſe of it; and therefore, if a particle of blood ſhould happen to enter a veſſel, whoſe branches will not allow of its paſſage, it will be moved backwards, till it meet with a veſſel fit for tranſmitting it; and the frequent ramifications and anaſtamoſes of the extreme arteries are very favourable to this."

Hoc objectum, unde unde obſtructio oriatur, ex æquo valebit. Fatetur tamen errorem loci revera, quamvis rarius, incidere, et igitur inflammationem non ſæpe movere. Hoc autem nihil aliud eſt,

 quam

quam ad complures ejuſdem morbi cauſas proximas decurrere, quod non minus ſcientiæ philoſophicæ veræ adverſum eſt, quam foret, in phyſicis, eundem effectum cauſis diverſis tribuere.

Si error loci, uno in exemplo, incidit, in omnibus eveniat neceſſe eſt. Quod vero ſententiæ noſtræ maxime favet, eſt actio partis ipſius laborantis, quam, uti Doctor notat, accidere omnia inflammationis phœnomena conjunctim oſtendunt. Non, ſine ſumma diſſidentia, ab auctoritate tam gravi diſſentio; ſed ex hiſce phœnomenis non cogere non poſſum, ſtatum perquam contrarium, in inflammatione, invaleſcere. Namque, in minuta paucula, quales effectus ab actione adaucta oriantur neceſſe eſt, conſideremus.

Arteriæ, uti omnes perſpectum habent, tunica, cui elater ineſt, et muſculari ſunt inſtructæ. Harum prior ad arterias in medio dilatationis ſtatu tenendas plane confert; ultra quem ſi cauſa qualibet diſtendantur, tunica, elaterem poſſidens, eas ad

con-

conditionem priorem reducere conabitur. Ita contractio tunicæ muſcularis ad diametrum vaſorum diminuendam evidenter facit, cui tunica elaſtica obſiſtit, ea ad ſtatum medium referre conſtanter annitens. Non vero improbabile eſt, ea, intra hunc, per tunicam muſcularem plerumque ſervari. Quod ſolum igitur, actione ſua, tunica muſcularis poteſt, eſt diametros arteriarum minuere, et ſanguinem per eas propellere. Hac actione autem adaucta, quomodo fieri poteſt, ut quantitas ſanguinis inuſitata in vaſa, quibus diametri inde minuantur, influere valeat? Effectus huic omnino contrarius haud dubie edetur. Velocitas ſanguinis in iis haud dubie augebitur, ut lex hydraulica notiſſima docet, progreſſum nempe fluidi diametro vaſis, per quod movet, pro ratione inverſa, eſſe reſponſurum.

Cum effectus actionis adauctæ hujuſcemodi ſint, quomodo, per eam theoriam, reddi poteſt ratio congeſtionis, ruboris et tumoris?

Vir clarus, Joannes Hunterius, in ſuo, qui de ſanguine inſcribitur, libro, pagina 282, notat, "That the pain in the part is increaſed by the diaſtole in the artery, and that a part, inflamed, by being gently preſſed, is made eaſier. Theſe," inquit ille, "are ſtrong proofs, that inflammation does not conſiſt in a contractile action of the muſcular coats of the veſſels; for, in ſuch a ſenſible ſtate, if they contracted by their muſcular power, the pain would be in their ſyſtole; for we find, in all muſcles, which are in a ſtate of great ſenſibility, that they cannot act without giving great pain."

Ab experimentis variis, quæ hic vir indefeſſus inſtituit, vaſa partis inflammatæ non tantum adaucta, ſed etiam numeroſiora evadere conſtat, novis progeneratis. Vaſa dilatari concedit; et, quo hujus rationem probabilem reddat, ad poteſtatem agentem fictam, actionem nempe tunicæ muſcularis, ut eam appellat, dilatantem, confugere cogitur; namque multa actioni tribuit, quæ a defectu ejus

mani-

manifeſte proficiſcuntur. Hoc autem eſt duas actiones, ſibi mutuo contrarias, eidem tunicæ muſculari referre; quod minime neceſſarium eſt.

Cum igitur res veræ et experimenta viri celebris, Hunterii, hujuſcemodi ſint, et theoria, ſuper hoc argumento, Culleniana ad omnes dubitationes tollendas parum accommodetur, propriam, quæ, meo judicio, omnia inflammationis phœnomena, modo rationi magis conſentaneo, exponit, depingere progrediar. Quam theoriam vero ſignifico, ea eſt debilitatis vel actionis diminutæ doctrina. Mihi quidem volupe eſt diſcere, hanc opinionem a Societate Medica Regia Edinenſi, quæ quidem in primis ſpectabilis eſt, enixe defendi et ſuſtineri. Cum vero ſociis ejus non adſcriptus ſim, nihil fructus ab obſervationibus eorum acutis et ingenioſis percepi; et nullus adhuc, quod noverim, auctor hanc opinionem in vulgus edidit. Vir quidem ingenioſus, Doctor Cox, ut ex argumentis, quæ, in decurſu ſuæ diſſertationis inauguralis, Philadelphiæ, anno ſalutis humanæ 1794, editæ, in uſum

revo-

revocavit, judicare licet, in ſententiam ſimilem conceſſiſſe videtur; ſed, ad extremum, cauſam proximam actionem partis affectæ convulſivam vel abnormem eſſe concludit. Opinioni Cullenianæ feliciter adverſatur.

Effectibus autem actionis adauctæ, jam comprehenſis, actioni diminutæ proprii ex toto contrarii ſint oportet, et diametri vaſorum adaugeantur; unde quantitas ſanguinis, præter conſuetudinem magna, in ea influet, tumorem, qui, nonnullis in exemplis, ab humoribus effuſis oriri poteſt, faciens. Quæ globulos rubros ante recipere non ſolebant, ea iis nunc pervia evadunt, et ruborem inuſitatum exhibent. Hinc proficiſcitur dolor; namque, ut vir illuſtriſſimus Monroius notat, ſenſilitas partium quantitati ſanguinis, ad eas devectæ, pro rata ratione, reſpondet. Hinc ſtimuli diſtenſionis et ſanguinis conjuncti, dum, eodem tempore, ſenſilitas intenditur, dolorem progignunt. Huic accedit, quod globuli rubri, in vaſa ſeroſa, quæ merum blandum humorem vehere aſſuefacta ſunt, ingredientes,

entes, ea irritent neceſſe eſt. Hæc doctrina errorem loci incidere etiamnum ponit, non ut cauſam, ſed ut dilatationis vaſorum effectum. Eum ſubeſſe mihi clarum perſpicuumque videtur. Unde enim, rebus ſe aliter habentibus, ruborem, naturali longe majorem, deducere poterimus?

Cum calor, ut ſignum diagnoſticum, traditur, minime intelligendum eſt, partem laborantem temperiem ſanguinis, quæ eodem tempore ſubeſt, calore revera excedere; experimenta enim viri, toties ſupra poſiti, Joannis Hünter, rem non ita ſeſe habere teſtantur; nec ullum alium fontem, præter ſanguinem ipſum, unde calor poſſit derivari, novimus. Ita incidere poſſit, ut calor partis laborantis ſanguini hominis ſani proprium, qui gradum thermometri Fahrenheiteani nonageſimum ſextum, aut circiter, adæquat, ſuperet. Hoc vero a ſtatu febrili excitato poteſt oriri, in quo, ut nonnulla exempla, memoriæ poſterorum tradita, demonſtrant, ad gradum centeſimum et duodecimum uſque aſcendit.

Reſpirationi acceleratæ, me judice, phœnomenon hujuſmodi referendum.

Nulla theoria, principiis chemicis innitens, auctus caloris in inflammatione explicandi, in lucem adhuc fuit emiſſa; et cum, nullo modo, caloris, temperiem ſanguineam excedentis, rationem probabilem reddere poſſimus, nulla cauſa eſt, cur ea unquam majorem eſſe ponamus, et igitur fides experimentis Hunterianis derogari nequit.

Calor partis ſingularis tamen ſuper gradum naturalem elevabitur, ſi hic temperiem ſanguinis non attigerit, et igitur in ſuperficie partibuſque, a corde maxime diſſitis, potiſſimum percipietur. Ita, per fluxum ſanguinis in partem inuſitatum, calorem, ruborem tumoremque exponimus.

Vir clarus, Dr Cox, pagina diſſertationis ſuæ trigeſima nona, notat, omnes cauſas remotas, parti laboranti debilitatem inferendo, prius agere, quam inflammatio incidere poteſt. Hæc ut error

loci

loci oriatur facit, qui, ut exiſtimat, vicem cauſæ excitantis præſtat, ob ſtimulum nimium, quo ſanguis vaſa ſeroſa afficit, ea in actionem exſuſcitans, quæ, conſenſu verove progreſſu, cum vicinis, brevi, communicatur. Hoc Doctori Cox lubens aſſentior, debilitatem incidere, et eam errorem loci excipere; ſed ut ulterius progrediaris minime neceſſe. Rebus enim ita ſe habentibus, morbus plene conſtitutus et ſtabilitus: Propter debilitatem, ingreſſui ſanguinis in vaſa partis minus obſiſtitur, et ibi, ob defectum actionis, accumulatur, tumorem, tenſionem, ruborem, calorem et dolorem progenerans. Si, ob ſtimulum nimium, actionem intenſiorem moveat, hæc pro effectu, non cauſa, habenda, utpote quæ ad morbum, ſanguinis progreſſum per partem expediendo, non parum conferret. Hinc cauſam, cur inflammatio, in exemplis minus gravibus, ſine auxilio medicinæ tollatur, deducere poſſumus.

Notionem actionis adauctæ ſubruere ita conati, animum ad ea, quæ inflammationem movent, con-

ſideranda nunc adjungemus. Et hic veſtigiis Doctoris Cox propemodum inſiſtam. Primum autem, a qualibet laxitate vaſorum partis affectæ, quam momentum ſanguinis adauctum quodlibet comitatur, oriri poteſt. Secundo, ab auctu momenti ſanguinei, qui curſum eam partem verſus, quæ maxime debilitatur, et ei minimum reſiſtere poteſt, facit: Tertio ab utriuſque cauſæ conjunctione.

Hinc, vera diſcriminum inflammationum fundamenta non deeſſe, diſcimus. Cum ab impetu maſſæ ſanguinis aucto proficiſcuntur, ſanguinis detractio magis copioſa et univerſa requiretur; quam cum a mera partis debilitate originem deducunt. Hic remedia, loco propria, magis convenient. In exemplo priore, cauſa univerſa ſit oportet, quæ detecta et ſublata ad curationem totius morbi plurimum conferet. In poſteriore, ad conditionem partis potiſſimum attendatur, et re-

media

media univerſa pro ſecundariis tantum habeantur, et alteri medendi conſilio auxilientur.

Hic quidem dici poteſt, viam medendi, quæ efficaciſſima fuit reperta, ut ſanguinis miſſionem, alvi purgationem, et univerſum regimen antiphlogiſticum, quæ actionem diminuunt, actionem adauctam ſubeſſe probare.

Si omnes theoriæ æque, ac hæc, uſui practico accommodarentur, ſcientiam medicinæ ſummam perfectionem propemodum attigiſſe exiſtimarem. Pone, exempli gratia, corpus valetudine commodiſſima, quæ mortalibus poteſt contingere, frui, et æquilibrium abſolutiſſimum, quod nunquam forſitan incidit, aliqua parte reliquis infirmiore, inter omnes ejus partes intercedere. Si, rebus autem ita ſe habentibus, pars ſingularis, ob quamlibet cauſam, debilitetur, humores eam verſus copioſius deferentur; vel, ſi pars reliquis naturaliter ſit infirmior, et impetus ſanguinis ullo modo augeatur,

in hanc partem ſolito violentius irruet. Evacuationes, in hoc rerum ſtatu, impetum humorum ad partem, quantitatem ſanguinis minorem reddendo, et reliquum ſyſtema partemque ipſam ad unum idemque æquilibrium, ſi ita loqui liceat, reducendo, compeſcent. Ad hanc conditionem robuſtos et plenos accedere ponere licet; et igitur morbis inflammationem habentibus, quam alii, opportuniores ſunt.

Ita, uti ſpero, omnem difficultatem et dubitationem tollendam curavi.

Qualiſcunque cauſa proxima ſit, eadem in omnibus inflammationibus ſit oportet. Majores vero ſunt differentiarum fontes, quam qui adhuc demonſtrati fuerunt, a ſtructura partis cauſiſque remotis profluentes.

## CAUSÆ REMOTÆ.

Hæ a viro celeberrimo, Doctore Culleno, in Linearum ſuarum Primarum volumine primo, et pagina ducenteſima ſeptuageſima quinta, accurate ſunt enumeratæ. Sunt, 1. Stimulantia applicata, quibus accenſenda eſt actio ignis, vel exuſtio.—2. Violentia externa vulnerando, contundendo, comprimendo, parteſve nimis tendendo, mechanice agens.—3. Extranea, in aliqua corporis parte inhærentia, eandem acrimonia chemica formave mechanica irritantia, vel mole vel gravitate comprimentia.—4. Certus frigoris gradus, non protinus gangrænam movere valens.—5. Impetus ſanguinis adauctus, partem ſingularem verſus factus.

Doctor, cum acerrimo judicio, notare pergit, cauſam proximam, in diverſis inflammationis exemplis,

plis, nulla alia re, præterquam gradu, differre videri; et diſcrimina inflammationis exigua, quæ a differentia cauſarum remotarum poſſint oriri, non hic loci, notari mereri; propterea quod ſpecies aliæ, quas inflammationes variæ præ ſeſe ferunt, a diverſitate partis affectæ plerumque oriri poſſunt.

Vir clarus, Doctor Carmichael Smyth, hoc argumentum, quantum hoc ſpectat, ingenioſiſſime executus eſt *. Omnia inflammationis diſcrimina ſpecifica quatuor capitibus ſubſequentibus retulit. 1. Cauſæ inflammationem moventi.—2. Functioni uſuive, in œconomia animali, partis inflammatione laborantis.—3. Ejuſdem texturæ ſtructuræve naturali.—4. Texturæ vel ſtructuræ, quæ non naturalis eſt; quæ vero alicujus morbi antecedentis progenies eſt.

Quan-

* *Vide* Medical Communications, Vol. II.

Quantum ad cauſas attinet, ſupra comprehendimus, et Doctorem Cullenum, et Doctorem Smyth opinari, cauſam proximam, in omnibus inflammationibus, eandem eſſe oportere; et, quod cauſas remotas ſpectat, nobis cum Culleno ex toto convenit, qui eas ad diſcrimina inflammationum ſpecifica edenda parum conferre poſſe exiſtimat. Cauſa ſecunda periculum, quod inflammationem comitatur, tantum intendere vel diminuere poteſt, prout partes magis nobiles vel ignobiles afficiuntur, et prout hæ magis minuſve vitæ neceſſariæ ſunt; ſed nullum ſpecificum diſcrimen facere valet. A tertia cauſa, magna ex parte, pendere videntúr omnes diverſitates, quæ in inflammationibus notari conſueverunt. Quod ad quartam cauſam, ſi partes multum mutentur, effectum tertiæ proprio ſimilem edat oportet. Ita cauſas diſcriminum ad tres diminueremus, et tertiam pro præcipua haberemus.

Huic fundamento inſiſtens, Doctor Smyth, inflammationem in quinque ſpecies dividendam curavit.

 vit.

vit.—1. In inflammationem cutis vel eryſipelas.—2. Membranæ celluloſæ, nempe phlegmonem.—3. Diaphanarum membranarum.—4. Membranarum mucoſarum.—5. Fibrarum muſcularium.

De ſingulis harum nonnihil dicendum eſt. Obſervationes vero noſtræ limitibus anguſtioribus ſunt circumſcribendæ; quoniam doctrinam illuſtrandi potius, quam naturam et curationem ſingularum plenius exequendi gratia, proferuntur.

Eryſipelas cutis inflammatio evidenter eſt; quanquam e tumore, qui eam comitatur, cauſa non deeſſe videtur, cur conjiciamus, membranam celluloſam eſſe affectam. Hoc vero minime ſequitur; humores enim e vaſis cutaneis in membranam celluloſam, haudquaquam inflammatam, effundi poſſunt. Et rem ita ſeſe habere, ut concludamus faciunt, doloris pulſatilis defectus, et hoc, quod nunquam, ut in phlegmone, vel inflammatione telæ celluloſæ, incidere ſolet, in ſuppurationem deſinit. Vel ſi, ob viciniam arctiſſimam, tela celluloſa inflam-

flammationem ab eryſipelate derivet, quod, uti credo, raro incidere ſolet, et omnia ejus ſigna, quæ diagnoſin conſtituunt, et fines diverſi ſubſequantur; nihil aliud probat, quam irritationem ad hanc membranam fuiſſe diffuſam, et minime eryſipelate laborare. Namque e ſignis eorum et finibus clare videbimus, hæc diſcrimen manifeſtiſſimum duos inter morbos conſtituere. Et, hoc conceſſo, non dubito contendere, inflammationem eryſipelatoſam, ſi a cute ad quamlibet aliam partem transferatur, non diutius, ullo omnino jure, eryſipelas appellari poſſe; namque naturam ſibi propriam amittit, et alteram, pro indole partis, ad quam migraverit, diverſam, ſibi aſſumit. Igitur abſurdum eſt affirmare, eryſipelas ullum alium locum, quam cutem, invadere poſſe. Et idem dici poteſt de qualibet alia eryſipelatis ſpecie, præſertim ea, quæ capite continetur. Hanc plerumque antecedunt horrores et rigores, laſſitudo et alia pyrexiæ ſigna; quæ, biduo triduove, excipit eruptio florida, ad punctum aliquod incipiens, et ſemet inde diffundens, et partem, quam primum

corripuerat, ſub forma ſquamarum, derelinquens. Raro, ſi unquam, etiam decurſum plenum abſolvere permiſſa, ſuppuratione finitur.

Eruptio pro critica fuit habita; ſed non comperimus, febrim, ea apparente, leniri. Contra, utræque ſimul increſcunt, et, poſtquam, in octo decemve dies, manſerunt, una plerumque evaneſcunt.

A quibuſcunque cauſis eryſipelas oriatur, ut ab injuria mechanica, calore et frigore, morſu et punctione inſectorum, acrimonia chemica, febre, &c. ſignis conſtanter idem eſt. Semper in veſiculas, exuvias humidas, ſquamas ſiccas, vel gangrænam; et nunquam in ſuppurationem, dum formam puræ inflammationis eryſipelatoſæ retinet, deſinit. Raro tamen gangræna finitur. Namque quanquam maculæ lividæ in cute apparent, non alte deſcendunt, nec multum periculi inde timendum. Hæc ſpecies fuſca forſitan aliquando, a

muta-

mutatione reti mucoſo illata, id ei, quod Æthiopi proprium eſt, ſimile efficiente, profluit.

Cum, ob limites anguſtiores opuſculo hujuſcemodi, conſuetudine inveterata, præſcriptos, naturam et curationem uniuscujuſque ſpeciei proſequi nequeamus, nihil aliud quam proprietates cujuſque pauculis memorabimus, rationem medendi generalem, ſub capite ſingulari, tradituri.

Aliquam ſubſtantiam farinaceam parti laboranti adſpergere; pernicioſi oleoſorum applicatorum effectus; commoda, quæ uſum corticis Peruviani et tonicorum ſubſecuta fuiſſe dicuntur, quæque forſitan revera ſubſecuta ſunt, in iis caſibus, qui ad putredinem vel debilitatem vergebant; proprietates tantum curationis hujuſce inflammationis ſpeciei eſſe videntur.

2. Phlegmone, vel telæ celluloſæ inflammatio. —Cum hæc ſpecies nobis ab oculos, ubique fere in parte hujuſce diſſertationis antecedente, ubi ſig-

na

na ejus et cauſæ delineantur, fuerit obverſata, non, hic loci, amplius dicere neceſſarium eſſe ducimus, quam tantummodo diſtinctiones ejus ſpecificas monſtrare. Sequentia, quod circumſcripta et acuminata eſt, quod dolore pulſatili ſtipatur, quod ſchirro et ſuppuratione finitur, hanc ſpeciem deſignant, et ab omni alia ſecernunt. Nonnunquam in gangrænam, in morem cæterarum deſinit.

Cum hæc ſit ſpecies inflammationis maxime communis, et ea, in qua de modo medendi inter omnes fere conveniat, eam pro regula, unde de proprietatibus, quæ aliis in inflammationibus ſemet oſtendant, debeat judicari, habeo. Hoc vero ad caput curationis relegandum puto.

3. Inflammatio membranarum diaphanarum.

Sub hoc nomine Doctor Smyth omnes firmæ duræque texturæ, et certi pelluciditatis gradus, membranas comprehendit, quales ſunt pleura, pe-

rito-

ritonæum, pericardium, membranæ cerebri, tunica teſtium vaginalis, et ligamenta artuum capſularia. Hæ, quanquam parum nihilve ſenſilitatis habent, morbi expertes, dolorem graviſſimum ægrotantibus inferunt, inflammatæ, ut in pleuritide, &c.

Ad hanc inflammationis ſpeciem tam parum adhuc animum attenderunt medici, et ſedes ejus a conſpectu noſtro tam longe remotæ ſunt, ut ſigna, quæ eam potiſſimum deſignent, magna ex parte ignoremus. Hoc ſaltem tamen compertum habemus, magno dolore et febre ſtipari, et a phlegmone et eryſipelate per finem ſuum ſecerni. Membranæ diaphanæ, propter inflammationem, condenſatæ opacæque evadunt, et exuvias humidas a ſeſe disjungunt, aliquid gelatinoſum in ſuperficie ſua exudantes, quod, ut partes ſibi mutuo, præter naturam, adhæreant, vel ut humores in cava, quæ ſuccingunt, effundantur, nonnunquam facit. Poſteriori, nullus dubito, quin humores ſeroſi, in hiſce cavis collecti, debeantur, hyrocephalum, aſciten,

ten, hydrothoracem, et, ex aliqua parte, tumorem artuum, in rheumatiſmo fungoque articulorum, facientes. Hanc ob rationem, ſanguinis detractio, ſaltem ſub initia horum morborum, aliquid auxilii promittit; et hinc, non ſine ratione gravi commodoque evidente, Profeſſor celebris, qui, in præſentia, Philadelphiæ floret, miſſionem ſanguinis in hydrocephalo præcipit. Ad eandem, aliis in exemplis, cùm æquo fructu, forſitan decurreretur. Hæc non tantum inflammationi incipienti feliciter occurrere poteſt; ſed etiam, poſtquam inveteravit, et humores, aliqua ex parte, effuſi ſunt, ſanguinem elicere alvumque purgare, ſyſtema vaſculorum deplendo abſorptionemque promovendo, proficere poſſunt.

Quæ cauſæ phlegmonem movent, eæ quoque harum membranarum inflammationem faciunt. Hujuſcemodi autem ſunt, eæ ipſæ membranæ aeri externo objectæ, virus venereum, podagra ſcrophula. Hinc plane, caſibus in pleriſque, proficiſcitur harum membranarum inflammatio. Prægnatio

natio ad inflammationem peritonæi proclivitatem dare fuit exiſtimata, et conceptu minime difficile eſt, preſſuram uteri gravidi hunc effectum edere poſſe. Hinc vir clarus. Doctor Jacobus Hamilton junior, ſi paucula e prælectionibus ejus, ſcripturæ commiſſa, non me magnopere fallant, febrim puerperarum, non ſine ratione graviſſima, huic cauſæ tribuit; quanquam plerumque pro febre, ad naturam typhi vergente, fuit habita.

In corporibus, poſt hanc febrim, incidendis, peritonæum plerumque inflammatum fuit repertum. Vir clariſſimus, Doctor Denman, ut ad ſanguinis detractionem confugiatur ſuadet: Hanc vero medendi viam periculoſam, forſitan pernicioſam eſſe, exiſtimat Doctor Hamilton, niſi ſanguis e parte ſingulari eliciatur; ſtatu muliercularum, poſt niſus partus et dolores, et lochiorum profluvium, debilitato haud dubie motus. Hi fines, quam ſingularis ſit hæc ſpecies inflammationis, evidenter oſtendunt. Cum ab ullo morbo ſingulari proficiſcitur, pro natura ejus curetur neceſſe eſt, ut in fungis

articulorum, in corporibus ſcrphuloſis; in vitiis, quæ a viro venereo profluunt; in pleuritide, &c.

4. Mucoſarum membranarum inflammatio.

Quanquam hæ, in aliis corporis partibus, ſtructura aliæ eſſe poſſunt; ob ſimilitudinem tamen munerum, quæ obeunt, inflammatio effectus in eas conſimiles edit. Proprietas hujus eſt dolor, licet ſenſilitas intendatur, non acutus vixque percipiendus, niſi aliquo humore irritante, ſuper inflammatam ſuperficiem labente, excitetur. Harum autem membranarum eſt humorem pellucidum tenacemque, qui cava, quæ ſuccingant, humectet, effundere. Hujus generis ſunt eæ, quæ nares, fauces, laryngem, tracheam, œſophagum, pharyngem, ventriculum, inteſtina, veſicam uriniferam, urethram, vaginam, uterum, palpebras et tunicam oculi conjunctivam pellicula tenuiſſima et delicatiſſima inſtruunt. Cum inflammantur, ad ſuppurationem multo celerius, quam aliæ partes, ſolent pervenire. Stadium ſuppurationis, hac in ſpecie, eſt

pri-

primum ; quod ordini omnino contrarium eſt, qui, in phlegmone, invaleſcere ſolet. Hic enim ſtadia adhæſionis, ſuppurationis et exulcerationis ſemet invicem excipere conſueverunt. Hæc diviſio a viro claro, Joanne Hunter, fuit inſtituta ; ſed nulli differentiæ inflammationis ſpecificæ inniti videtur.—Stadia enim, modo memorata, ſunt tantummodo ejuſdem inflammationis progredientis gradus diverſi.

Hoc huic fuit relatum, quod ſuperficies ſecernentes ſunt, et, addere liceat, humorem pus, intra certos limites, magnopere referentem ſecernunt ; et hinc minus mutationis ab ea, quæ mucum effundit, et ea, quæ pus format, quam a qualibet alia, requiritur. Ob hanc puris formationem ſubitaneam, per membranas mucoſas, et alias rationes, Hunterius et Homius, ſibi in animum induxerunt, pus eſſe ſecretionem.

Quale diſcrimen mucum inter et pus intercedat, monſtrare forſitan erit neceſſarium ; et, hoc conſilio, experimentorum, quæ, ſuper hoc argumento,

juvenis ingenioſus, Carolus Darwin, inſtituerit, eventus referendos curabo, ob quæ numiſma honorificum ab Societate Æſculapiana accepit.

Experimenta autem hujuſcemodi ſunt. 1. Pus et mucus, ex acido vitrolico, ſolvi poſſunt, quanquam diverſis quantitatibus; pus enim ſolutionem minus recipit. 2. Aqua, uni alterive ex hiſce ſolutis adjuncta, ea, ſi ita loqui liceat, decomponit, et mucus, ita disjunctus, ſuperficiei innatat, floccos formans, dum pus fundum petit, et exagitatum miſturam ex æquo turbidam format. 3. Pus, per acidum vitriolicum dilutum, non mucus, diffundi poteſt. Cum ſal marinum ſolutum adhibetur, idem phænomenon ſemet oſtendit. 4. Acidum nitroſum et pus et mucum diſſolvit; et aqua puri ſoluto adjuncta aliquod præceps dat, dum pars humoris ſuperior clara et viridis evadit. Si vero muco addatur, humorem lutoſi coloris progenerat. 5. Lixivium alkalinum mucum, et plerumque pus, quanquam difficulter, diſſolvit. 6. E ſoluto hujuſcemodi pus, ſed non mucum, precipitat

tat aqua. 7. Cum lixivium alkalinum pus non diſſolvit; id tamen a muco, ne per aquam diffundatur cavendo, ſecernit. 8. Mercurius corroſivus ſublimatus mucum, non pus, diſſolvit.

Hæc inflammatio in gangrænam raro deſinit. Ordo ſtadiorum, ſpatium ejus; quod, aliqua ex parte, chronica evadit, et ratio ei medendi, hanc inflammationem ab omni alia ſatis diſtinguunt. Sanguinis miſſio, niſi loco propria ſit, raro deſideratur. Aſtringentia applicata maxime conveniunt, et plerumque votis medicorum reſpondent. Si concitatior ſit, ſanguinis detractio uſum adſtringentium præcedat. Cum diu manſit, ut in gonorrhœa, quæ in ſtillicidium degeneravit, medici eam tollere ſæpe in primis difficile eſſe reperiunt; quod a lege, in œconomia animali ſtabilita, pendere poteſt, conſuetudinem nempe, quæ inveteraverit, ſive acquiſita, ſive naturalis ſit, depulſu eſſe difficiliorem; et morbum igitur, hoc ſtadio provectiore, mitiorem eſſe, et igitur medicos ad remedia magis inertia eſſe deducturum. Difficilius tamen

men erit actionem, quam vaſa partis ſibi acquiſiverint, uſitatam depellere; et hinc remedia, magis actuoſa, quæ modum actionis novum exſuſcitent, deſiderabuntur.

Inflammatio nonnunquam gradatim ſubſidit, et id, quod profluit, e purulento pellucidum et naturale evadit. Cum hoc nimis ſubito incidit, inflammatio phlegmonica, in membrana celluloſa, vel parte vicina, excitari poteſt. Quo vero huic ſuccurratur, profluvium rurſus renovetur. Interdum adeo acre, ut membranas erodat, evadit.

Uſus opii, quod plerumque, aliis in inflammationibus, nocet, hic ſummo auxilio eſt; potiſſimum, ſi ei adjiciantur alvi purgatio friguſque parti ſingulari admotum. Ita proprietates hujuſce inflammationis ſpeciei ſatis deſignantur.

4. Fibræ muſcularis inflammatio.

Rheu-

Rheumatiſmus acutus, ut exemplum hujus, in medium proferri ſolet. Nonnulla vero huic ſpeciei objici poſſunt; namque multa ſigna, quæ inflammationem ſubeſſe teſtantur, hic deſunt.

Hæ fibræ, quæ muſculos ampliores conſtituunt, quæ plerumque adfici videntur, colorem tam rubrum, quam ſanguis ſuppeditare poteſt, naturaliter habent. Muſculi ipſi tumeſcere non reperiuntur, nihil caloris adaucti in illis ſubeſt; adeo ut ſigna diagnoſtica, ſi dolorem excipias, deeſſe videantur. Hic vero, ut judico, ligamentis capſularibus poteſt referri. Cum hæc ſummam ſenſilitatem habeant, dum muſculi agunt juncturamque movent, ligamenta irritantur, et dolor excitatur, qui, ob conſenſum partium vicinarum, ad muſculos diffundi poteſt.

Ob haſce rationes, me judice, hæc inflammatio ſub ea, quæ membranis diaphanis propria eſt, comprehendi poteſt. Cum vero eam, ſub forma rheu-

ma-

matiſmi, quam ſub qualibet alia, magis perſpectam habeamus, de ea pauculis diſſeremus.

Dolor, in rheumatiſmo, admodum acutus eſt, ſub initia, præſertim dum corpus movetur; poſtquam vero aliquamdiu manſit, et regimen antiphlogiſticum fuit adhibitum, in genus chronicum degenerare periclitatur. Raro, ſi unquam, ſuppuratione finitur. Si vero muſculorum inflammatio foret, ad hunc finem clare evidenterque vergeret. Hic ſæpe effunditur humor gelatinoſus in juncturas, qui tumorem facit, et motum impedit, vel præcavet eundem. Nunquam gangræna finitur. Sudatio eſt remedium huic inflammationis generi accommodatiſſimum, uti nonnullis placet; ſed, me judice, cautiſſime adhiberi debet. Namque irritatio, ægrotantem veſtimentis laneis quantitatique eorundem inſolitæ involvendo, facta, et potus tepidus, qui in uſum revocari ſolet, corpus ad inflammationem non parum proclive efficiat neceſſe eſt. Huic evacuatio, ſudore facta, ſæpe non feliciter occurret, et morbus intendetur.

Cum

Cum varietates ſtructuræ naturalis partium tantam vim, in natura inflammationis mutanda, habeant, ſtructura, præter naturam, a morbo acquiſita, ſimilem effectum edere poteſt. De hac vero parum adhuc noviſſe nobis contigit.

## CURATIO.

Cum, ſub ſingulis inflammationis generibus, paucula de curatione eorum notaverim, attentionem noſtram, hac in parte, paucis et generalibus obſervationibus circumſcribemus, inflammatione phlegmonica nobis ob oculos conſtanter obverſante.—Cum ratio medendi a ſtadio inflammationis, et proclivitate, quam habet, ad certum finem, tantopere pendeat, ad hæc animus attendatur neceſſe eſt.

Phlegmone plerumque, quatuor vel quinque diebus, ad ſuppurationem verget. Cæterum, antequam hoc incidit, niſi cauſa gravis ſubſit, cur ad ſuppurationem perveniri permittatur, inflammationem, vel evacuationibus univerſis locove propriis, vel parti ſingulari admotis, tollere conari debemus. Si ſyſtema univerſum non primario, vel ob irritationem partis, quæ laborat, afficiatur, evacuationes generales vix requirentur; vel, ſi exiguntur, niſi caſus gravior ſit, purgatio alvi ſanguinis miſſioni eſt anteponenda. Hirudines parti applicatæ, vel ejuſdem ſcarificatio; et, ante omnia alia, uſus cataplaſmatum frigidorum adſtringentium, e lacte et pane conflatorum, cui adjunctum eſt aliquantum ceruſſæ acetatæ, aluminis, zinci, vitrioli, &c. proficient. Applicatio cataplaſmatum frigidorum, ſi rite reminiſcor, a viro claro, Benjamino Bell, in libro ſuo de ulceribus, primum fuit laudata; et minime dubito, quin utilitas eorundem per auctoris experientiam bene ſit ſtabilita. Hoc a theoria debilitatis partiſque laborantis relaxatione minime alienum eſt. Si inflammatio ſit interna,

na, epiſpaſtica, vel, in exemplis lenioribus, hirudinum applicatio, vel rubefacientia convenient, quam proxime partem laborantem admota. Cum applicata, loco propria, hic nequeant adhiberi, evacuationes magis erunt neceſſariæ; ſed conditione pulſuum arteriarum ſunt regendæ. Si vero reperiamus, inflammationem inveteraviſſe, dolorem pulſatilem ſubeſſe, et proclivitatem ad ſuppurationem eſſe provectiorem, eam uſu cataplaſmatum emollientium, frequenter reiteratorum, ut vir clarus modo comprehenſus, Benjaminus Bell, ſuadet, promovere conandum eſt. Namque, ſi calor contra morbum ſit efficax, ut vulgo exiſtimatur, toties renovanda, quoties frigeſcunt. Vir eruditus, Doctor Macbride, in opere ſuo excellentiſſimo, quod Introductio ad Theoriam et Praxin Medicinæ inſcribitur, de uſu emollientium et fomentorum, modo cauto ſubſequente, verba facit. "Leſt," inquit ille, "they be protracted beyond the due time; for then they will do harm, by creating an additional laxity of the fibres, whence will ſucceed weakneſs and obſtinate ſwellings. In thoſe caſes,

which evidently depend moſt on relaxation, and weakneſs of the veſſels, we are to be more ſparing with reſpect to bleeding and purging, as well as the application of emollients and fomentations, and depend on aſtringents, repellents, and ſtrengtheners."

Finis periculoſiſſimus eſt gangræna, quam acceſſuram eſſe teſtantur inflammationis violentia, et, aliqua ex parte, loci inflammati ab organis vitalibus diſtantia. Duo ſtatus gangrænæ contrarii ſemet oſtendere poſiti ſunt; quorum unus ab actione adaucta, regimen antiphlogiſticum depoſtulante; et alter ab actionis defectu, vel mera debilitate, corticem Peruvianum, vinum et alia tonica, requirente proficiſcitur. Hoc non tantum a debilitate partis, ſed a ſtatu ſyſtematis univerſi infirmato, oriri poſſe concipere poſſum. In caſibus tamen, ubi actio adaucta invaleſcere fuit poſita, pars ipſa ad eandem debilitatis conditionem prius perveniat neceſſe eſt, quam gangræna accedere poteſt; licet ſyſtema reliquum diatheſi phlogiſtica laboret. Hanc ob rationem,

tionem, remedia generalia ſtimulantia, et tonica ſunt aliena. Sed progreſſus ab inflammatione ad gangrænam, pro rata ratione, violentiæ ejus reſpondere videtur, nulla mutatione, a conditionibus actionis morbide adauctæ, ad defectum ejus plenum et abſolutum, adverſis poſitis, evidente incidente. Unde concluderem, inflammationem ipſam debilitatis eſſe ſtatum, quam adauctam gangræna ſubſequitur.

Poſtquam incidit, ingenioſe notat vir eruditiſſimus Bell, antiſeptica proficere poſſe. Quin etiam clare oſtendit, quam pernicioſi effectus a partibus ſanis ſcarificandis, ut partium emortuarum disjunctio promoveatur, profluant; quoniam hoc ad gangrænam diffundendam magnopere confert. Inflammatio quoque ſchirro et effuſione finiri dicitur. Prior in locis glandularibus, poſterior in cavis et membrana celluloſa incidere dicitur. Utrique ex hiſce finibus occurrent remedia ad reſolutionem faciendam accommodata; vel, ſi jam inciderunt, ſchirrus conditionem glandulæ, quæ nullum dolorem ſentire poteſt, progenerabit, vel munus, quo fun-

fungitur, deperdet; quoniam ad exulcerationem, de qua hic agi nequit, proclivitatem dabit.

Si effuſio inciderit, conſilium maxime idoneum prudensque eſt, abſorptionem provehere, vel humorem collectum, per operationem, e corpore emittere.

FINIS.